

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobce: **S. S.**, nar., státní příslušnost Ukrajina, zast. Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem náměstí 28. října 1898/9, 602 00 Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3, o správní vyhoštění, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 4. 2014, č. j. CPR-10564-2/ČJ-930310-V238

takto:

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 17. 4. 2014 doručenou Krajskému soudu v Brně dne 18. 4. 2014 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí ze dne 7. 4. 2014, č. j. CPR-10564-2/ČJ-930310-V238, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend Valtice (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 27. 6. 2013, č. j. KRPB-40327/ČJ-2013-060027-SV, a napadené rozhodnutí potvrdila.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 6. 2013, č. j. KRPB-40327/ČJ-2013-060027-SV bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce šesti měsíců. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven ode dne, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky byla podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Pro případ, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo ve lhůtě stanovené k vycestování nevykonatelné z důvodů podle ust. § 119, § 119a, § 179 nebo § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebo z důvodu dle ust. § 32 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu v platném znění, byla doba k vycestování z území České republiky stanovena do 30 dnů ode dne odpadnutí těchto důvodů.

Žalobce namítal, že správní orgány se nedostatečně zabývaly dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života. Žalobce souhlasí s názorem správního orgánu prvního stupně, že pouze ekonomické důvody nejsou pro posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého života dostatečné, proto však bylo povinností správního orgánu zahrnout podstatně širší oblast faktických dopadů rozhodnutí. Měl se zabývat délkou dosavadního pobytu žalobce ve Španělsku, stupněm integrace, možnostmi dalšího pobytu zde po případném uplynutí správního vyhoštění, možnostmi realizace profesního života v domovském státě a dalšími atributy, které měl poté dát do kontextu s důvody pro vydání rozhodnutí a konstatovat, zda je či není mezi těmito kategoriemi zachována proporcionalita. Správní orgán prvního stupně však hodnotil dopady rozhodnutí pouze ve vztahu k pobytu žalobce na území České republiky, což považuje žalobce za zjevně nedostatečné vzhledem k tomu, že dopady rozhodnutí budou mít účinky i v jiných státech EU, resp. i ve Španělsku. Z uvedených důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné pro rozpor s ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Žalobce rovněž namítal, že protokol o účastnickém výsledku je procesně nepoužitelným důkazem, protože žalobce byl poučován podle ust. § 55 správního řádu jako svědek. Vzhledem k tomu, že se jedná o zásadní důkazní prostředek, z ostatních podkladů nebylo možné rozhodnout způsobem požadovaným ust. § 3 správního řádu. Podle žalobce je zřejmé, že v řízení nebylo prokázáno naplnění ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud vydal rozsudek, kterým by rozhodnutí žalované zrušil.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 7. 5. 2014 uvedla, že trvá na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí a má za to, že veřejný zájem na správním vyhoštění žalobce v daném případě převážil nad ochranou deklarovaného soukromého a rodinného života žalobce. Žalovaná dále uvedla, že platné povolení k pobytu ve Španělsku žalobce neopravňovalo k výkonu zaměstnání na území České republiky, které bylo správním orgánem prvního stupně zjištěno a řádně doloženo spisovým materiálem. Žalovaná ve zbytku odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že ve svém postupu žalovaná neshledala pochybení, navrhla soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

V nyní posuzované věci bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Žalobce žalované a správnímu orgánu I. stupně vytýká, že měl hodnotit podstatně širší oblast faktických dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho rodinného a soukromého života, uvedenou oblast naznačuje obecně, ovšem nekonkretizuje jednotlivé části této oblasti, neuvádí délku svého dosavadního pobytu ve Španělsku, co ve Španělsku dělal, jaké tam navázal kontakty, neuvedl nic konkrétního v otázce realizace svého profesního života v domovském státě a další okolnosti. Žalobce do protokolu o výsledku účastníka správního řízení na otázku zásahu do soukromého a rodinného života uvedl pouze negativní dopad uvedeného rozhodnutí z hlediska získávání finančních prostředků. O dalších attributech, které namítá až v žalobě, nic bližšího nesdělil, ani se nevyjádřil. Správní orgán I. stupně pomocí Interpolu získal a ověřil informace o pobytu žalobce ve Španělsku. Španělsko sdělilo, resp. potvrdilo povolení k pobytu ve Španělsku, uvedlo jeho bydliště a platnost povolení do 18.5.2015. Soud nevidí důvod, proč by se správní orgány měly podrobně zabývat pobytem žalobce ve Španělsku, realizací jeho profesního života v domovském státě, když dne 18.2.2013 při kontrole na pracovišti Zámku Lednice žalobce vykonával zaměstnání bez povolení k zaměstnání, čímž porušil čs. právní předpisy. Za daného skutkového stavu věci je primární ochrana České republiky jako suverénního státu proti nelegální práci a dodržování čs. právních předpisů před posuzováním a hodnocením pobytu žalobce v jiném členském státě EU. Výkonem nelegální práce žalobce porušil příslušné čs. právní předpisy zjištěnou absencí povolení k zaměstnání. Z pohledu vyhošťujícího státu má tedy uvedené porušování čs. právních předpisů přednost před zkoumáním event. posuzováním pobytu cizince v jiném členském státě EU. Bylo-li žalobci uloženo správním orgánem I. stupně správní vyhoštění v délce 6-ti měsíců, je správní vyhoštění v tomto časovém rozsahu proporcionální ve vztahu k jeho výkonu nelegální práce na území ČR, tedy faktu, že se žalobce dopustil porušení čs. právních předpisů a uvedené nemůže být zhojeno event. zohledněním negativního dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k jinému členskému státu Evropské unie.

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobních námitek žalobce dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. prosince 2015

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová